

ROZHOVOR

Dar, který je potřeba se naučit používat říká Martina Rohelová

Kdo třeba jen náhodou zabloudí do Nového Jičína k Žerotinskému zámku, nemůže minout Čarodějnický obchůdek Delfinci. A pokud bude otevřeno dokořán (což je vždy, pokud to jen trochu jde), určitě neodolá a nakoukne dovnitř. A pokud nedá na „duchovno“, určitě mu zalahodí spousta krásných a milých věcí, které jsou tam k vidění (a pořízení). Jak se to přihodí, že se člověk vydá na tuto cestu? O tom vypráví provozovatelka Martina Rohelová.

Proč vlastně centrum vzniklo? A konkrétně kdy?

Vzniklo přesně 1. 11. 2011. Sem (do místa bývalého novojičínského IC u zámku – pozn. redakce) jsem se stěhovala do roka a do dne. Přicházelo k nám čím dál tím víc lidí, přibývalo jich, tak jsme se přihlásili do výběrového řízení a ono to klaplo. Takže jsme tady měli asi být.

A k tomu, proč vzniklo – vnímám to tak, že je to můj úkol, pomáhat lidem. Navíc je tady další důvod: tyto duchovní záležitosti se hodně rozmohly a spousta lidí je začala zneužívat. Provozují je někde v zákoutí, doma, aby je nikdo neviděl, neslyšel. Na to reagují tím, že to chci dělat otevřeně a stát si za tím, co dělám.

Mluvíme o duchovních záležitostech. Co tím vlastně myslíte?

Duchovní svět, cestu naší duše. Nedokážu to asi přesně říct, jak to funguje, ale cítím to, vnímám, slyším v hlavě zvuky, hlasy... Lékař by to možná diagnostikoval jako schizofrenii, poruchu, ale při regresi jsem zjistila, že ty hlasy jsou jen nový dar, který je potřeba se naučit používat. Je to čtení myšlenek, jen je zatím nedokážu všechny rozeznávat a filtrovat. Tak se to teď učím.

To znamená, že máte schopnosti, kterými běžný smrtelník nedisponuje, nebo aspoň o tom neví, není si toho vědom. Jak jste Vy na to přišla, že máte nějaké zvláštní schopnosti, že se něčím odlišujete?

Mám pocit, že to funguje tak, že když se narodíte a máte nějakou vadu, dostanete na druhé straně něco navíc. Měla jsem asi pětadvacet plastických, operací. Narodila jsem se s prsty na rukou srostlými do takových kornoutků, museli mi je operačně oddělovat.

Už jako malá holka jsem vnímala cizí energii v místnosti, vnímala jsem duše. Když jsem to někomu říkala, tak mi ale nevěřil. Proto jsem se uzavřela, přestala jsem to říkat nahlas – ale jen pro sebe. Vytvořila jsem si vlastní svět plný lásky a sluníčka sama pro sebe. Mí blízcí, kteří mě znají od mala, říkají, že jsem svítila na dálku. A že jim ta dobrá nálada, co jsem k nim donesla, dlouho vydržela.

Dobře, ale to jste cítila uvnitř, v sobě. Nyní ale pomáháte jiným, zkoušíte jim pomoci řešit jejich problémy, vyznat se v sobě. Jak jste se dostala k tomu pomáhat druhým.

Neřeším jejich problémy, jen jim otvírám jiný úhel pohledu na danou záležitost a oni pak dokáží své záležitosti řešit s větší lehkostí. Asi tak před osmnácti lety jsem potkala jednu ženu, která pracovala s kartami a v podstatě ji vnímám jako svou učitelku. Naučila mě používat ty schopnosti, které mám, tu intuici, ten dar – každý to nazývá jinak.

Takže jste začala pracovat s kartami...

Dělala jsem to doma, na doporučení, někdo přišel, byl spokojený... Ono se to se mnou veze asi celý život, ta potřeba pomáhat lidem. Jsem zdravotní sestra a co je zajímavé – od první třídy,

když se psalo, čím chceme být, jsem vždy psala, že chci být sestrou. Že chci pomáhat druhým. Každý tady máme úkol, který jsme přišli splnit, a pokud vnímáme, co nám naše dušička říká, jdeme vždy tou správnou cestou.

Ale Vy tu nejste jediná a Vaše centrum zahrnuje nejrůznější aktivity. Jak se stalo, že ze „sólo“ činnosti vzniklo centrum?

Každý z těch, kteří se na mě obraceli, potřeboval něco jiného, lidi jsou přece individuální. Můžu se na ně podívat, ale ne se vším jim dokáží pomoci sama. A tak jsem začala tvořit tým kvalitních lidí, aby i tady v našem okolí měli lidi možnost na sobě pracovat a nemuseli dojíždět x kilometrů. I tady jsou velmi kvalitní lidé, kteří v tom mají celé své srdce jako já.

Takže začal vznikat tým...

Když se to rozklíčlo, co dělám, někdo přišel sám a třeba nabídl to, co vyrobil – protože tady máme většinou

věci originální, ruční výroby. Nebo se nabídl, že má zajímavé téma, o které se chce podělit.

A jsme u toho, co tedy dneska nabízíte, co jste vzala pod svá křídla.

Dneska je toho hodně: meditace, terapie, přednášky, cvičení, tancování, irisdiagnostika, EFT – což jsou techniky emoční svobody. Pak to je regresivní terapie, klub rétoriky. Každý měsíc tu probíhá muzicování – hraní a zpívání s kytarami a flétnami, bubny. Rozjeli jsme kurzy kreativity, patchwork, enkaustické malování, sypané mandaly pískem, ubrouskovou metodu... V programu máme i astrologii, numerologii; konstelace, reiki a zasvěcování, automatickou kresbu, pozitivní myšlení, feng-shui, vyhledávání geopatogenních zón, výklad karet, věštění, komyo, metodu RUŠ, psychotronik – biotronik – karmolog, psychoterapie, kurzy tarotu, nově velice zajímavé je súfijské cvičení pro harmonizaci těla a duše a nově také nabízíme speciální masáže.

Kdo přichází do centra především? Dá se to nějak charakterizovat, že třeba hlavně mladí nebo staří, ženy atd.?

Když jsem začínala, tak chodily převážně ženy. Z devadesáti procent. Dnes si klidně troufnu říct, že je to tak muži a ženy 50:50 a dále mladí, střední generace, staří. Navíc hodně děláme pro maminky s dětmi. Máme tady dětský koutek, tak toho využíváme. Jedna z maminek napsala otevřený dopis na naše stránky a dala dohromady maminky na mateřské, scházejí se tady ve středy, popovídají si, věnují se sobě, dělám pro ně minibazárek...

za rozhovor poděkoval
Vladimír Kovář